

All you need is love

De gelijkenis in de oogopslag was treffend. Vanuit zijn kartonnen doos ("Kerstflikken assorti gemengd. Cellofaan verpakt") had het beest naar hen opgekeken, met een smekende, haast smachtende blik. De ogen leken wat schuin in hun kassen te staan en waren van een ondoordringbare tint zwartbruin. Olaf grijnsde, maar hij had nog steeds van die afhangelende schouders, al had hij een doos met inhoud in zijn armen.

Samen met Kyra was ze naar de voordeur gelopen, ze had aangevoeld dat hij het was.

"Oh mam, kijk nou!" Ze had de doos van Olaf overgenomen en was er mee de gang in gelopen. Zonder het pakket voor zijn borst maakte hij een nog weerlozer indruk. Haar eerste ingeving was om de deur direct weer te sluiten. Kerstavond! Om half vijf al had ze de gordijnen dichtgetrokken, ze zouden samen *All you need is love* kijken. Maar ze was netjes opgevoed en ze zag de lamellen bij de burens bewegen, ze had geen behoefte aan meewarige blikken. En toegegeven, verder hield hij zich keurig aan de 'omgangsregeling' die ze had opgesteld.

Het miezerde, er parelde een laagje vocht op zijn duffelse jas. Nog steeds zijn duffelse jas, die mufte duffelse jas. Heel even had ze de neiging haar neus in zijn kraag te steken, hem te omhelzen, maar ze draaide zich om en liep de gang in. "Kom even binnen, we zaten toch nog niet aan tafel." Ze kon een bitch zijn, als het moest. Het besluit dat het leven een betere man voor haar in petto had dan Olaf, wereldser, met een betere baan, met überhaupt een baan, met een minder belast verleden en een rooskleuriger toekomst, met voetbalvrienden en een gereedschapskist en een *workmate*, daarvoor was plek zat in het schuurtje, had ze een paar jaar geleden genomen en daar hield ze zich aan. Dat hij zich nog niet had aangediend betekende niet dat het geen wijs besluit was.

Hij liep haar achterna, zijn jas hield hij aan en dat irriteerde haar dan weer mateloos. Middenin haar woonkamer stond hij, met zijn grote lijf in het natte tweed, hij blokkeerde de doorgang tussen de kerstboom en de eettafel.

"Hij is lief Olaf! Ik mag hem toch wel houden mam?" Het kind zat op haar kniën naast de doos, met één hand woelde ze de retriever door zijn vacht. "Hou oud is hij en is hij al zindelijk?"

Dat er eigenlijk geen geld was voor een hond in haar huishouden. Dat het uitlaten vooral op haar neer zou komen en ze had het al zo druk. Dat een hond je gevangen houdt als je eens een keer een paar dagen weg wilt. Hij realiseerde het zich waarschijnlijk niet, had alleen onthouden dat ze zo dol was op retrievers.

Hij was naast Kyra op de grond gezakt, zelfs door die dikke jas heen kon ze zien dat ze hun rug op dezelfde manier kromden. Zou hij iets van eten voor het beestje bij zich hebben, vroeg ze zich af.

"Doe die jas nou maar uit!" zei ze gebiedend. Terwijl hij haar het gevaarte van stof overhandigde kruisten hun blikken elkaar. Mijn god wat stonden die ogen droef. Ze slikte, liep met de jas in haar armen geklemd naar de keuken. Op het aanrecht had ze de ingrediënten voor hun avondmaal al uitgestald, twee biefstukjes van de slager, aardappeltjes om te bakken, zoete peultjes waar alleen de kook maar overheen moest. Ze drapeerde de jas op de vuilnisbak. Uit de koelkast pakte ze de witte wijn

"Wil jij nog cola, Kyra? En jij, Olaf?" Haar stem sloeg over. "Doe maar cola, twee keer," hoorde ze hem zeggen. In een glazen kom schudde ze een zak chips leeg. Met het volgeladen dienblad liep ze terug de kamer in, ze zette het op de lage tafel en ging op de bank zitten. De lichtjes in de kerstboom verspreidden een gelige gloed. Met haar handen om het koele glas geklemd leunde ze achterover, ze sloot haar ogen. Ze fantaseerde er een tweede kindje bij, een man in een andere jas.

Het hondje blafte, ze schrok op. Het had nog weinig volume en liet nu een zacht gegrom horen. Kyra en haar verwekker grinnikten, ze namen tegelijkertijd een slok van hun cola. "Blijf je ook bij ons eten?" vroeg het meisje.

“Nee joh,” antwoordde Olaf, een schuine blik op haar gericht, “ik ben zo weer weg.” Het klonk bijna als een statement; zie je, ik dring me niet op, ik ken mijn plaats! Ze nam een grote slok wijn. Ze zou de biefstuk natuurlijk in drie porties kunnen verdelen maar hij was al opgestaan.

“Zul je goed voor hem zorgen?”

“Tuurlijk!” Ze was met hem mee omhoog gekomen en klemde zich vast aan zijn been. Hij bukte zich en kustte haar op haar kruin. “Tot de volgende keer!”

In de gang stonden ze even ongemakkelijk dicht tegen elkaar aan. De geur uit de jas mengde zich met zijn lichaamsgeur, het was niet weerzinwekkend maar ook niet bepaald fris. Ze vermeed zijn blik.

Toen ze de deur achter hem sloot was er nauwelijks een uur verstreken. Uitgeput leunde ze tegen de meterkast. In de woonkamer hoorde ze haar dochter tegen het zacht jankende hondje praten. Ze haalde een paar keer diep adem en bestudeerde haar gelaat in de spiegel. Een paar rimpels hier en daar maar nog niets om je echt druk over te maken.

“We moeten nog een naam verzinnen mama!” zei Kyra, toen ze een paar uur later samen voor de TV zaten, het hondje aan hun voeten. Robert ten Brink had net de eerste geliefden herenigd. Tussen zijn zwartbruine lokken door staarde het beestje naar hen op. Ze pakte de hand van haar dochter en kneep erin. “We noemen hem Robert,” fluisterde ze, “we noemen hem Robert,” en richtte haar blik weer op het scherm.